

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

JUDr. B. Š.

zastoupený advokátkou Mgr. Annou Větrovskou
se sídlem Štěpánská 630/57, Praha 1

proti

žalovanému

**Policie České republiky, Krajské ředitelství
policie hlavního města Prahy**

se sídlem Kongresová 2/1666, X, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech kázeňských ze dne 26. 3. 2015, číslo 27/2015

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech kázeňských, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech kázeňských číslo 439/2014 ze dne 4. 12. 2014, kterým bylo jednak zastaveno řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., kterého jsem se měl dopustit dne 17.4.2014 jako řidič vozidla motorového vozidla Škoda Octavia, RZ: x riskantním způsobem jízdy tohoto vozidla ohrožujícím ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích a vytvořením neohlášené překážky silničního provozu (podrobně je tento skutek popsán ve skutkové větě výroku č. 1), a to podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť skutek, o němž se vede řízení, nespáchal obviněný z přestupku, a jednak zastaveno řízení ve věci podezření ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. a podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., kterého jsem se měl dopustit dne 17.4.2014 jako řidič vozidla motorového vozidla Škoda Octavia, RZ: x tím, že žalobce při silniční kontrole prováděné policistou „PČR, obvodního oddělení Zlín“ nepředložil doklady potřebné k řízení a provozu vozidla, a přes výzvu danou mu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona č. 361/2000 Sb. se odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nejsem ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, a to podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť skutek, o němž se vede řízení, není přestupkem.
2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že shodné námitky žalobce uplatnil již v odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně, a že ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy žádné z nich nevyhověl. Pokud jde o způsob jízdy motorového vozidla Škoda Octavia, RZ: x dne 17.4.2014, ohrožující ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích a vytvořením neohlášené překážky silničního provozu (podrobně je tento skutek popsán ve skutkové větě výroku č. 1), bylo provedeným dokazováním zjištěno, že k takovému skutku došlo, avšak nebylo prokázáno, že se jej dopustil žalobce. Druhý skutek pak byl rovněž spolehlivě prokázán, protože žalobce byl policisty vyzván k tomu, aby předložil doklady potřebné k řízení vozidla a aby se podrobil vyšetření, zda při řízení vozidla není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, a žalobce odmítl těmto výzvám vyhovět.
3. Pokud jde o otázku příslušnosti ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy k provedení řízení, žalovaný poukázal na ust. § 190 odst. 6 zákona služebním poměru, a k námitce podjatosti odkázal na její vyřízení policejním prezidentem dne 13. 3. 2015.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce v žalobě uvedl, že ve služebním poměru u Policie ČR je od 1. 3. 1986 a byl zařazen na služebním místě vedoucího územního odboru Uherské Hradiště. Dlouhodobě

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nesouhlasil se způsobem řízení Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, které prováděl ředitel plk. Ing. B. K. a zejména jeho náměstek plk. JUDr. J. V.

5. Žalobce především napadl skutková zjištění služebních funkcionářů, resp. vylicení skutkového děje ohledně události dne 17. 4. 2014. Podstatou žalobceva tvrzení je sdělení, že toho dne večer při jízdě mezi Luhačovicemi a obcí Polichno řídila jejich vozidlo Škoda Octavia žalobceva dcera, která je v této obci odstavila a na doporučení žalobce je opustila. Žalobce ve voze zůstal a tam jej asi za 30 minut nalezla hlídka obvodního oddělení policie Luhačovice. Protože žalobce odmítl uposlechnout zjevně protiprávní výzvy, dané mu bez jakéhokoliv právního důvodu, a chtěl se z místa vzdálit, došlo k fyzickému střetu mezi žalobcem a policistou, který jej násilím zadržel a povalil na zem.
6. Žalobce trval na tom, že během uvedené jízdy nedošlo k žádnému porušení pravidel silničního provozu a že k odstavení vozidla došlo z důvodu obav, jež souvisely s pohybem dalšího osobního motorového vozidla. Poté, co jeho dcera vůz opustila, přesedl si žalobce na místo řidiče a tam jej zastihla hlídka Policie České republiky, která jej protiprávně vyzvala k předložení dokladů potřebných při řízení vozidla a též k tomu, aby se podrobil vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Těmto výzvám žalobce nevyhověl.
7. Následně s ním bylo zahájeno řízení pro podezření z jednání, majícího znaky přestupku, přičemž opatřením policejního prezidenta byl provedením řízení pověřen náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ačkoliv to odporovalo pokynu policejního prezidenta č. 75/2013.
8. V průběhu řízení byly provedeno dokazování, z něhož přes všechny jeho vady vyplynulo, že žalobce předmětné vozidlo neřídil, k tvrzeným skutkům vůbec nedošlo a řízení tedy mělo být zastaveno proto, že se tyto skutky nestaly.
9. Namítal též, že v řízení rozhodovali nepřislušní služební funkcionáři, když v I. stupni měl rozhodnout ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, nikoliv jeho náměstek, a o odvolání měl rozhodnout policejní prezident, nikoliv ředitel krajského ředitelství. Namítl též podjatost ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, a to ve vztahu ke svému zástupci Mgr. M. Š.
10. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
11. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odmítl všechny žalobní námitky a obsáhle vylíčil průběh řízení před služebními funkcionáři obou stupňů. Pokud jde o skutková zjištění i právní závěry, odkázal na napadené rozhodnutí, i na rozhodnutí vydané v I. stupni, a navrhl zamítnutí žaloby.
12. Při jednání dne 13. listopadu 2018 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupkyně žalobce navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, pověřená zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Žalobce v žalobě především namítal, že postupem nadřízených služebních funkcionářů byl odňat svému ze zákona příslušnému služebnímu funkcionáři, protože určení náměstka ředitele krajského ředitelství policie k vyřízení jeho kázeňské věci odporovalo pokynu policejního prezidenta č. 75/2013.
15. Poté, co v jeho jednání nebylo shledáno podezření ze spáchání trestného činu, ředitel krajského ředitelství postoupil jeho věc jako možný přestupek na Policejní prezidium, které určilo jako služebního funkcionáře ke kázeňskému řízení náměstka pro SKPV Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy plk. JUDr. I. S. Tento služební funkcionář byl určen jako služební funkcionář k vydání rozhodnutí ve věci odchýlně od čl. 12 odst. 6 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky.
16. Personální pravomoc k uložení kázeňského trestu ve vztahu k příslušníkovi ustanovenému na služebním místě vedoucí územního odboru má podle čl. 12 odst. 6 výše citovaného závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013 jemu nadřízený krajský ředitel, příp. policejní prezident (tedy nikoliv náměstek krajského ředitele). Závazný pokyn nezmocňuje policejního prezidenta ani jiného služebního funkcionáře činit výjimky z uvedeného služebního předpisu. Pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníku je stanovena ustanovením § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru č. 361/2003 Sb. a citovaným závazným pokynem.
17. Rovněž postup policejního prezidenta dle § 14 odst. 4 správního řádu je nesprávný, protože zde není důvod postupovat a hledat jiné zákony a předpisy ve formě analogie, jelikož jde o otázky řešené v IAŘ, zejména v Závazném pokynu PP č. 75/2013 a v zákoně č. 361/2003 Sb., o služebním poměru.
18. Městský soud shledal, že policejní prezident svým opatřením č. j. PPR-20303-2/ČJ-2014-990100 ze dne 9. 7. 2014 určil podle § 14 odst. 4 správního řádu odchýlně od čl. 2 odst. 6 Pokynu policejního prezidenta č. 75/2013 vrchního radu plk. JUDr. I. S., náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy služebním funkcionářem příslušným k vydání rozhodnutí ve věci samé v řízení o jednání majícím znaky přestupku vedeném s plk. JUDr. B. Š.
19. Důvodem pro tento postup byla námitka podjatosti, uplatněná žalobcem dne 10. 6. 2014 a směřující proti řediteli Krajského ředitelství policie Zlínského kraje plk. Ing. B. K., v níž žalobce argumentoval dlouhodobým nátlakem ze strany tohoto svého nadřízeného, označovaným jako „bossing“ a hraničícím s vydíráním.
20. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou.
21. V této věci soud konstatuje, že obecně závazné právní předpisy, jmenovitě zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, nestanoví, který služební funkcionář je určen k rozhodování v řízení o kázeňských přestupcích, resp. o jednání, která mají znaky přestupku. Obecně je rozhodování ve všech záležitostech služebního poměru policistů svěřeno policejnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

prezidentovi, jenž byl ustanovením § 2 odst. 1 věta druhá zákona o služebním poměru zmocněn pověřit takovým rozhodováním ostatní služební funkcionáře.

22. Policejní prezident tedy nepochybně má ve své pravomoci určit, který konkrétní služební funkcionář bude rozhodovat ve věci konkrétního policisty v řízení o jednání majícím znaky přestupku. Může tak nepochybně učinit buď obecně, například tedy pokynem policejního prezidenta, anebo v konkrétní věci svým individuálním opatřením. V projednávané věci tedy nic nebránilo tomu, aby policejní prezident pověřil k vydání rozhodnutí v žalobcově věci toho služebního funkcionáře, jenž se mu jevil k vyřízení této záležitosti náležitě způsobilý, přičemž nebyl omezen případným vnitřním předpisem: jak je uvedeno výše, toto zmocnění vyplývá policejnímu prezidentovi přímo ze zákona, a ani případně vydaný vnitřní předpis nemůže tuto jeho pravomoc omezit.
23. Pro úplnost soud konstatuje, že pokud jde o určení služebního funkcionáře pro případné odvolací řízení, bylo na místě použít ust. § 190 odst. 6 věta první zákona o služebním poměru, podle něhož *odvolacím orgánem je služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal*. Byl-li tedy k řízení pověřen náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, byl odvolacím orgánem ředitel tohoto krajského ředitelství.
24. Dále žalobce namítl, že i kdyby by odvolacím orgánem nebyl policejní prezident, ale ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, byla namítána podjatost této úřední osoby, plk. Mgr. L. P., a to pro jeho korupční jednání, kterého se dopustil vůči zástupci žalobce Mgr. M. Š. v době, kdy vykonával funkci ředitele Obvodního ředitelství policie Praha IV.
25. Podle tvrzení žalobce Mgr. L. P. tehdy jako ředitel Obvodního ředitelství policie Praha IV ve věci prošetřované pod sp. zn. č.j. KRPA-193240/ČJ-2013-001457-S, účelově vyřídil jako neodůvodněné stížnosti žalobcova zástupce Mgr. M. Š. a dalšího stěžovatele T. H., kteří si stěžovali na protiprávní a šikanózní jednání příslušníků Policie ČR, jemuž byli vystaveni dne 12. 3. 2013 v Praze 10 na Vršovické ulici, v blízkosti Vršovického nádraží. Plk. P. obě podané stížnosti podvodným, korupčním způsobem vyhodnotil jako neoprávněné a nadto v souběžně probíhajícím řízení před Městským soudem v Praze o žalobě Mgr. M. Š. na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (sp. zn. 11 A 69/2013) ve vyjádřeních k soudu slovně napadal Mgr. M. Š. a osočoval ho nepravdivě z arogantního jednání a ze snahy policisty vyprovokovat, ačkoliv ten se pouze oprávněně bránil vůči svévoli a šikaně ze strany dvou policistů.
26. Městský soud v Praze pravomocným rozsudkem č.j. 11 A 69/2013-81 ze dne 28. 1. 2014 žalobě Mgr. Š. vyhověl, kasační stížnost podanou Policií ČR pak Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 8. 2014 č.j. 2 As 35/2014-109 zamítl. Ani poté se stanovisko Policie ČR k objektivně oprávněné stížnosti Mgr. M. Š. nezměnilo a nadále je Policií ČR tato stížnost vydávána za údajně „neoprávněnou“. Z výše uvedeného vyplývá důvodné podezření, že plk. Mgr. L. P., v současnosti ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, se dopustil korupčního jednání, tedy že jako úřední osoba zneužil svojí pravomoc a mohl se tak dopustit trestného činu.
27. Aniž by o této - podrobně skutkově a právně odůvodněné námitce podjatosti – bylo rozhodnuto, vypořádat se s ní policejní prezident pouhým nedatovaným sdělením č.j. PPR-8070-1/ČJ-2015-99 0131, opisujícím obsah námítky, a zakončeným sdělením, že námitka nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu a dále jedinou větou, postrádající jakékoliv bližší

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

odůvodnění, že uváděné skutečnosti nezakládají důvodný předpoklad pro to, že ředitel má pro svůj poměr k zástupci žalobce zájem na konkrétním výsledku řízení.

28. Žalobce trval na tom, že námitka podjatosti přitom opožděná nebyla, neboť primárně bylo v odvolání namítáno, že o věci nepříslušelo rozhodovat v prvním stupni náměstkou ředitele, ale krajskému řediteli, a že odvolacím orgánem nemá být krajský ředitel, ale policejní prezident
29. Ze spisu předloženého žalovaným je zřejmé, že žalobce byl v řízení zastoupen postupně třemi zástupci: nejprve od 24. 4. 2014 advokátem JUDr. J. Š., od 27. 8. 2014 advokátem JUDr. J. K., a teprve od 22. 12. 2014 panem Mgr. M. Š. jako obecným zmocněncem. Mgr. M. Š. tedy zastupoval žalobce až od okamžiku podání odvolání proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech kázeňských číslo 439/2014 ze dne 4. 12. 2014.
30. Námitku podjatosti služebního funkcionáře rozhodujícího o odvolání, tedy ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy Mgr. L. P., však žalobce uplatnil až ve svém podání ze dne 9. 3. 2015.
31. Městský soud má za to, že žalobce mohl vědět o skutečnostech, jež podle jeho názoru znamenaly podjatost ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy Mgr. L. P. při rozhodování o odvolání, nejméně ode dne 5. 2. 2015, kdy byl vyrozuměn o složení poradního senátu. Nejpozději od tohoto dne tedy žalobce, resp. jeho zástupce Mgr. M. Š., ve vztahu k němuž se tvrzená podjatost Mgr. P. dovozuje, znal totožnost osoby, rozhodující o odvolání.
32. Vzhledem k tomu, že zákon o služebním poměru neobsahuje zvláštní procesní úpravy pro případ, kdy by se měla na rozhodování podílet osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, nezbyvá, než pro řešení takové situace přiměřeně použít ustanovení správního řádu.
33. Podle ust. § 14 odst. 3 správního řádu *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil.*
34. Obecně závazný právní předpis tedy účastníkům řízení ukládá, aby případnou námitku podjatosti uplatnili bez zbytečného odkladu, tedy v podstatě ihned poté, kdy ji zjistí.
35. Zástupce žalobce Mgr. M. Š. tedy nejméně ke dni 5. 2. 2015 věděl, že o odvolání bude rozhodovat ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy Mgr. L. P., o němž měl zástupce žalobce za to, že vůči němu postupoval šikanózním způsobem a jehož podezíral z protiprávního a korupčního jednání. Bylo proto nesporně na místě, aby tyto skutečnosti uplatnil jako námitku podjatosti Mgr. P. okamžitě, nikoliv tedy až dne 9. 3. 2015, tj. až po měsíci. Takto uplatněnou námitku podjatosti však bylo nutno odmítnout jako opožděnou.
36. Z obsahu spisu je zřejmé, že ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy Mgr. L. P. tuto námitku předložil nadřízenému služebnímu funkcionáři, tedy policejnímu prezidentovi, který ji posoudil a shledal na místě postupovat podle ust. § 14 odst. 3 věta druhá správního řádu, tedy že se k ní nepřihlédne. O tom byl žalobce vyrozuměn sdělením policejního prezidenta ze dne 18. 3. 2015. Závěr, k němuž při tom policejní prezident

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dospěl, je sice odůvodněn velmi stručně, ovšem je z něj zřejmé, jaké skutečnosti vzal za podstatné.

37. Městský soud tedy konstatuje, že žalobcem uplatněná námitka podjatosti ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy Mgr. L. P. byla vyřízena způsobem podle správního řádu, a řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, tedy netrpí vadou nezákonnosti z tohoto důvodu.
38. Konečně se městský soud zabýval námitkou žalobce vůči tomu, jak byl služebními funkcionáři zjištěn skutkový stav a k jakým závěrům na tomto základě dospěli, s tím, že řízení ve věci obou přestupků mělo zastaveno proto, že tyto skutky se vůbec nestaly.
39. Žalobce především namítal, že řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., kterého se měl dopustit dne 17. 4. 2014 jako řidič vozidla motorového vozidla Škoda Octavia, RZ: x riskantním způsobem jízdy tohoto vozidla ohrožujícím ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích a vytvořením neohlášené překážky silničního provozu, a to podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, bylo zastaveno proto, že skutek, o němž se vede řízení, nespáchal obviněný z přestupku.
40. Již v odvolání, a následně i v podané žalobě, žalobce zpochybňoval skutková zjištění, jež byla ve věci učiněna, a předkládal vlastní verzi událostí dne 17. 4. 2014, zejména jízdy motorového vozidla Škoda Octavia, RZ: x na trase z Luhačovic do obce Polichno, s tím, že vozidlo během této jízdy řídila žalobcova dcera, a to zcela standardně a v souladu s předpisy o pravidlech silničního provozu, a že žalobce si na místo řidiče přesednul až poté, co jeho dcera vozidlo v obci Polichno odstavila a na žalobcovo doporučení z něj odešla.
41. Soud z obsahu spisového materiálu zjistil, že v rámci řízení provedli služební funkcionáři obsáhlé šetření, zaměřené na to, jak probíhaly události, související s jízdou předmětného vozidla dne 17. 4. 2014 z Luhačovic do obce Polichno. V řízení byli vyslechnuti svědkové, zejména řidič kamionu pan L. Z. (dne 5. 11. 2011), pan V. K. (13. 11. 2014), paní H. Š. (7. 10. 2014), pánové V. B. a V. H. (oba dne 7. 10. 2014), dále A. Š. (21. 11. 2014), M. P. (7. 10. 2014). Na základě provedení dokazování pak služební funkcionáři v obou stupních dospěli shodně k závěru, že řidič vozidla Škoda Octavia, RZ: x se při jízdě na veřejné komunikaci dne 17. 4. 2014 mezi Luhačovicemi a obcí Polichno choval způsobem porušujícím předpisy o pravidlech silničního provozu, a že není sporu o tom, že v obci Polichno toto vozidlo odstavil na komunikaci opět způsobem odporujícím předpisům.
42. Služební funkcionáři v obou stupních však dospěli shodně k závěru, že nelze prokázat, že by se tohoto jednání – tedy skutku – o němž se řízení vedlo, dopustil žalobce. Jinak vyjádřeno, nebylo prokázáno, že by to byl právě žalobce, kdo během předmětné jízdy řídil vozidlo Škoda Octavia, RZ: x a že by to byl on, kdo je odstavil v křižovatce v obci Polichno, a že by tedy měl odpovědnost za to, jakým způsobem se jeho řidič na veřejné komunikaci dne 17. 4. 2014 mezi Luhačovicemi a obcí Polichno choval.
43. Za tohoto stavu věci pak městský soud zvažoval, zda napadeným rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve spojení s výrokem ad 1) rozhodnutí náměstka ředitele tohoto krajského ředitelství, byl žalobce zkrácen na svých právech, jak tvrdil v žalobě, a dospěl k závěru, že nikoliv.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

44. Napadeným rozhodnutím bylo autoritativně konstatováno pouze a právě to, že na skutkovém ději, v němž služební funkcionáři spatřovali jednání mající znaky přestupku, nemá žalobce žádnou účast. Z toho vyplývá, že tento skutkový děj se žalobce vůbec netýká a žalobce tak nemohl být nijak dotčen ve své právní sféře tím, zda tento děj vykazoval znaky přestupku či nikoliv. Nebyl-li řidičem předmětného vozidla, je ve vztahu k němu zcela lhostejné, zda způsob jízdy vozidla dne 17. 4. 2014 mezi Luhačovicemi a obcí Polichno byl v souladu s předpisy o pravidlech silničního provozu anebo zda jeho řidič tyto předpisy porušil.
45. I pokud tedy žalovaný zastával názor, že řidič předmětného vozidla se při jeho řízení dopustil přestupku, nebyl žalobce za toto jednání odpovědný a napadeným rozhodnutím ve spojení s výrokem ad 1) rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně nemohla být porušena žádná jeho veřejná subjektivní práva. Jinak vyjádřeno, nemá-li žalobce s tímto jednáním nic společného, pak právní kvalifikaci tohoto jednání nemůže být žalobce nijak dotčen.
46. Městský soud se dále zabýval obdobnou námitkou, již žalobce brojil proti výroku 2) rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, jímž bylo zastaveno řízení ve věci podezření ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. a podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., kterého se měl žalobce dopustit dne 17. 4. 2014 jako řidič vozidla motorového vozidla Škoda Octavia, RZ: x tím, že při silniční kontrole prováděné policistou „PČR, obvodního oddělení Zlín“ nepředložil doklady potřebné k řízení a provozu vozidla, a přes výzvu danou mu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona č. 361/2000 Sb. se odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, a to podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť tento skutek není přestupkem.
47. Rovněž tuto námitku soud shledal nedůvodnou. Z obsahu spisového materiálu, předloženého žalovaným, především není pochyb o skutkovém ději, tedy žalobce se dne 17. 4. 2014 nacházel na místě řidiče ve vozidle Škoda Octavia, RZ: x, odstaveném v obci Polichno v křižovatce s místní komunikací. Na tomto místě byl zjištěn hlídkou Policie České republiky, která jej vyzvala k předložení dokladů potřebných při řízení a k tomu, aby se podrobil vyšetření, zda při řízení vozidla není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Stejně tak je nesporné, že žalobce ani jedné z výzev nevyhověl. O tomto skutkovém ději není pochyb, neboť je doložen jak úředními záznamy policistů založenými na č.l. 12 až 18 a 23 předloženého spisu. Ostatně ani sám žalobce nepopírá, že by mu takové výzvy byly adresovány a výslovně uvedl, že jim nevyhověl, maje je za protiprávní.
48. Není tedy ve věci sporu o tom, že k takovému jednání ze strany žalobce došlo, a že tedy popsáný skutek se stal. Žalobní námitka by proto mohla být důvodná jen tehdy, pokud by bylo dostatečně prokázáno, že policisté žádnou výzvu vůči žalobci neučinili, resp. že sice ano, ale že žalobce těmto výzvám vyhověl. Z odůvodnění rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy je přitom zřejmé, že důvodem pro zastavení řízení v této věci bylo právě zjištění, že není prokázáno, že by žalobce předmětné vozidlo dne 17. 4. 2014 mezi Luhačovicemi a obcí Polichno řídil, tudíž nebylo jeho povinností mít u sebe doklady potřebné při řízení a nebyl povinen podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Odmítl-li tedy oběma výzvám vyhovět, nemohl porušit právní povinnosti vyplývající ze zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, a ze zákona č. 168/1999

Sb., a jeho jednání tak nemohlo být přestupkem. Právě takový závěr služební funkcionáři v obou stupních učinili.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žádná z námitek uplatněných v podané žalobě nebyla důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. listopadu 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.